כתבת „העולם הזה" משתתפת בשמחת

חידוז

מאת זיוה יריב

איפשר היה לא להשתתף בשמחתו של ראש ה־ממשלה. הנכד מתחתן. נכד ראשון, אפילו, לחש ב־רגש האגו הכנסימנטאלי החבוי. מלים נאצלות כמו חנוכה, חתונה, כלה דתית, מעוז צור, חתן זרמו בעוז לאורך הנשמה ולרוחבה. הנה, היא אמרה, נושא אנ־שי לכתבה. אידיליה לאיר נרות ניצחון המכבים.

לאולם שק״ם הקצינים בקרייה הגעתי עם רצון טוב בשעה שבע. המונית נעצרה בכניסה, מול שוטר צבאי ש־קפץ במהירות לפתוח את הדלת. במאכסימום מסירות הוא שאל: „אני יכול לעזור?" הוא עזר, היה מנומס, ליוה א־תי עד האולם והיה שמח שיש לו העונג לעשות משהו לקרובת הזוג. הוא רק תהה לדעת לאיזה צד אני שייכת. לחתן? לכלה? רק אדם רע־לב היה מעמיד אותו על הטעות.

הסבא של יריב נראה מאושר תחת המגבעת השחורה, בתוך העניבה השחורה, ובחליפת המארנגו האלגנטית. פילה התמוגגה בשמלת גרסי לורקס שחורה בין פקק הנכדים, הבנים, הקרובים מכל הארץ, עד שהמחרוזת הירוקה שלה היתה בסכנה. המעמד אנושי להפליא, ציינתי לעצמי, קרו־בה לדמעות, כשראש הממשלה עבר מצאצא אחד לשני, כולו נשיקות, חיבוקים וקריאות שמחה. אוה, הנה, הוא ניגע בי, הוא ניגע בי, בז׳אקט המארנגו שלו, צעקתי מהתרגשות, בלב. בפעם הראשונה חלקתי על המשפט המדעי המרושע, הקובע כי ככל שמתקרבים לאנשים גדולים, הם נעשים קטנים יותר. זה שקר. אני מוכנה להישבע שבן־גוריון נש־אר באותו הגודל שלו.

כמעט לבד, רחוקה מכל ההמון, ישבה הכלה, דליה קו־קאבקה בת ה־19, והמתינה לטבעת. קומץ דליל של חברות בהה יחד אתה על האורחים החשובים, אותם ראו לראשונה. לבת־האיפה היו עיני איילה גדולות, שפתיים ללא איפור שבלטו על פני חרסינה חיוורים.

★ ★ ★

קרוב מאוד לבן־גוריון

„דליה היא בסדר גמור; היא היתה אומנם חברת בני־עקיבא, למדה בבית־הספר מזרחי ולא הלכה ל־צבא," הואילה להסביר חברה חביבה. „אבל כשהכירה את יריב השתנתה לגמרי לטובה. היא הפסיקה להיות איהדת חרות, כמו המשפחה שלה. היא אפילו אמרה לנו שלולא החתונה, היתה הולכת בשבילו גם לצבא."

אחרי החתונה תשלים הכלה את ההשכלה המקוטעת שלה בסמינר לציור והחתן בן העשרים יסיים את שרותו בצבא וילמד מדעי־המדינה. היא היה רוצה. כך אמר, ללמוד עתונאות, אבל זה קשה משום־מה בארץ. לפני שנה וחצי הכיר יריב הממושקף את דליה אצל חברה. הוא הלך ל־מסיבה, לא היתה לו בת זוג, הוא לקח את דליה. הם החליטו להתחתן דוקא השבוע, כדי שהסבא יספיק להיות נוכח בחתונה לפני הנסיעה לברומה.

הרב גורן מדליק נרות חנוכה בחנוכיה הענקית. מקימים את החופה. נחמיאס ופרס, השגריר האמריקאי ברבור, אש־כול, הצייר ראובן, זרח ורהפטיג, יגאל אלון, דיין, אבן, ויסגאל, צירה ולולה בר — כולם שומעים את הרב הצבאי הראשי אומר: „בשעה מרוממת זו... אהבה הדדית... אחדה... כל בית ישראל... אורה ושמחה..."

זה היה יפה כל כך. התביישתי ברגע מרומם זה שאיני קרובה לאחד הצדדים. „לאיזה צד את קרובה?" שאל ב־חיוך חביב איש גבוה שנלחץ לצידי בדוחק הרב, ושמספר שערות צהובות נחי על ראשו. עוד לפני שהיספקתי לענות, לחש: „אני קרוב לבן־גוריון. קרוב מאוד, אפילו." הוא צחק בהתפעלות מהמשפט שאמר. שומר הראש של בן־גוריון, התברר לי אחר־כך.

★ ★ ★

שומרי הראש מתעניינים

סבא של יריב רציני מאוד מתחת לחופה. לפולה מבט מרוכז. הנכד במדי צה״ל מביט סביב כשגורן מברך, רומס בכל הכוח את הכיס. בן־גוריון מנשק את הכלה. לולה את פולה.

„עכשו שותים משהו," אמר שומר־הראש הצהוב. הוא חזר עם חרמוש ואמר: „משקה טוב." הוא נראה מרוצה מעצמו, מאיד מעוניין כששאל מה אני עושה, ככה, בחיים. אפילו הציע להתקרב לחבורה שהקיפה את בן־גוריון. פינה עבורי את הדרך ואמר בחסד: „את בטח לא שומעת כל יום את בן־גוריון; הנה הזדמנות."

כמעט רציתי לומר שהגברת איתה הוא מפנק כל כך, שייכת להעולם הזה, אבל לא. פחדתי שהוא יפרוץ בצחוק ויאמר: „יש לך חוש הומור מפותח." סבא של יריב עמד במרכז, שתה כוסית ונתן שיעור בתורת בודהא, גילגול נשמות ואו נו. התמסמסתי מעונג כשהשליש הצבאי של ראש הממשלה ניגש עליו, שאל: „מי הגברת היפה?"

והנה יגאל אלון. הוא נראה כחוש. „אולי נצטלם?" פנה לראש הממשלה. ביגי היה קורן. „צלם, בוא הנה!" הפקק שהקיף אותם נחצה. ביגי ואלון חייכו מול הפלאש.

כולם היו מרוצים, משוחחים גלי־לב סביבי. הגישו לי אוכל, דאגו לי, לילדה הקטנה, שחשה באותו רגע שהעולם יפה.

הכתפיים המרובעות תחת הראש האפור שהתקרבו אלי היו שייכות לחברו של שומר־הראש הצהוב. לא ידעתי ש־הכתפיים המרובעות שייכות ליוסקה, שומר־הראש השני של

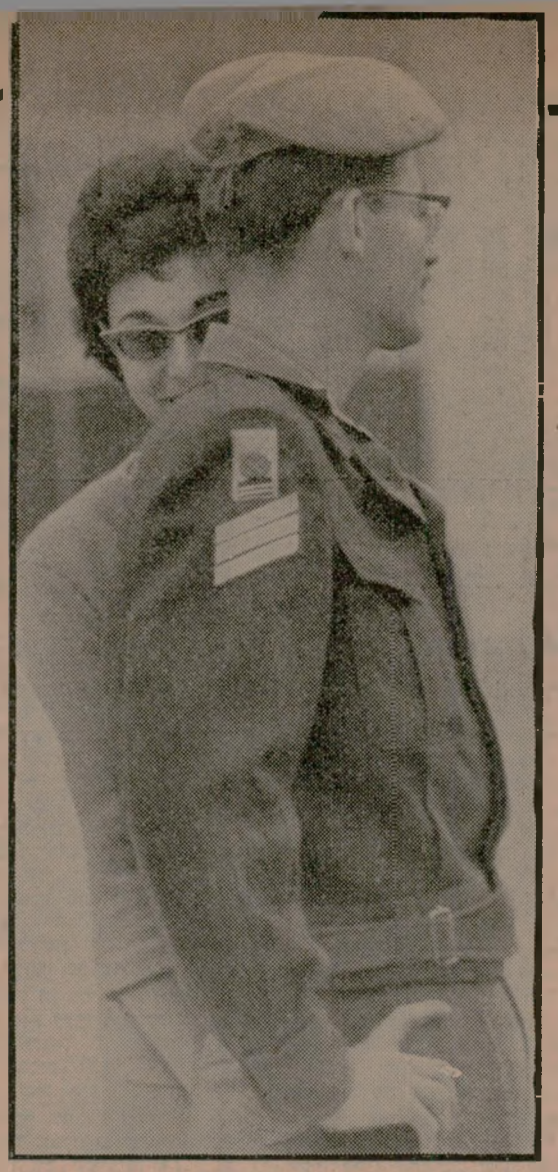

חתן וכלה יריב בן־אליעזר, נכדו של דויד בן־גוריון, שנשא השבוע בטקס חגיגי ובמעמד גדולי המדינה ונכבדיה את דליה קוקאבקה.

בן־גוריון. הם נראו סקרנים, ורצו לדעת מי אני. פתאים.

„איך הגעת לכאן?" שאלו ברוח טובה. „דרך הדלת, אני נשבעת." „זה בלתי אפשרי!" מדוע? זה פשוט באוד!" „לא. לא ייתכן." „האחרים נכנסו דרך החלון?" „לא. נו, באמת תגידו!" „אני רוצה חרמוש."

הם נראו מוכרדים. חשדו, לא חשדו. הציעו סיגריה כשאי־נם יודעים להחליט מה באמת מתרחש כאן. ובאמת. מה לא היה כאן בסדר? הם זיהו איתי כשהלכו להביא את המשקה. „מי זאת?" שאלו את הצלמים שהכירו אותי. „באמת, מי זאת? שאלו הצלמים בתמימות. „מי זאת?" שאלו עיתונאי

הכלולות של משפחת דוד בן־גורין

לחופה

אחד. הוא שמח לספר. הם חזרו עם החרמוש והבעה חדשה. „הייתי מעיף אותך החיצה," אמר, אבל בחיוך מילטו־סימפאטי, האיש המרובע יוסקה. „מדוע? העבר שלי נקי."

„הייתי זורק אותך לו היית גבר," אמר בהבעה רצינית לגמרי הפעם. באיום. אבל הוא היה ג׳נטלמן. „סיגריה?" שימרי־הראש של ביגי נעשו שומרי־הראש שלי. הם מדדו את הפסיעות שלי. מעולם לא הייתי אישיות מוגנת כל כך. והייתי גאה על כך — בגיל כל כך צעיר? המצב היה כה משעשע עד שהתגובה הראשונה אמרה לי להישאר. איכשהו נודע הדבר לקהל. משרד הבטחון, הקרובים שדאגו לי לפני חמש דקות, שלחו מבטים קופאים. חדלו להסביר פנים. פינו דרך. השליש הצבאי לא חייך יותר. הייתי הגבורה, המסוכנת, מאסה הארי.

דומיניק פלנקריין שתה קוניאק. „והבריאות?" שאלתי. „קוניאק לא גרוע מעישון ואני מעשן. זה לא גרוע מלש־תות מים וממצבים אחרים..." הגב המרובע דאג להעמיד את עצמו לפני, לקראת סוף המשפט.

★ ★ ★

מרפק בצפעות

ביזה נוצר פקק חדש. בן־גוריון ערך חידון תנ״ך. השופט זילברג הקשיב. „מדוע לא בנה דוד את בית המקדש?"

„אני נופלת מהרגליים," היתה התשובה הראשונה של הבת, גאילה בן־אליעזר. היא לא קיבלה אף נקודה. המורה שרה קוקאבקה, גיסת הכלה, הכניסה את עצמה לצוות: „מפני שהוא שפך דם."

„יופי!" אמר ביגי, „נקודה אחת. מי אמר זאת?"

„נדמה לי שנתן הנביא," השיבה המורה הצעירה.

„לא, לא, לא. נתן לא אמר ככה!" הגן ביגי בלהט על כבוד התנ״ך.

שומר הראש שלי עמד הפעם מאחורי. הוא לא יכול היה להתפרץ לפני, בלי להזיז את ראש הממשלה שעמד בדיוק כשגבו לפני. היה צפוף. השומר הוכיח מחדש שהיא ג׳נטלמן. הוא לא אמר „זוז," היא רק דחף מרפק כבד מתחת לצלעי. זה הכל. בשיא האדיבות. חיץ מזה הוא נראה מרותק מאד ועקב אחר מהלך החידון. „לא, לא, לא, לא, לא, לא, לא, לא, לא," שלל בן־גוריון את כל האפשרויות ששטחה לפניו המורה. המלווים שלו האיצו בי. הם הזכירו למנחה החידון שפילה מחכה לו בסקסי. „שתחכה. תגידו לה שזה תנ״ך."

גם לשומר־הראש שלי אבדה הסבלנות. הוא נראה מיואש. היה מאוחר. המלווים התחננו לפני ביגי שיגלה את הסוד בעצמו. לא, היא תמצא בעצמה, הוא הבטיח להם. אוה, היא מצאה. יופי, יופי, המנחה היה מרוצה. היא עניק לזוכה נקודה ונשיקה על הלחי. „אני אשמור על זה," הבטיחה.

זה נגמר. הצלעות שלי שוחררו מהמרפק. שומרי־הראש נפרדו ממני, והניחו לי באכזריות ליפול ממרומי האולימפוס.

נשיקה מסבא

ביגי מנשק את נכדו, שהקדים במיוחד את חגיגת כלולותיו כדי לאפשר לסב להיות נוכח בו, לפני צאתו לברומה. לידם עומדת הכלה המאושרת, שעם נשואיה לנכד מנהיג מפא״י, נטשה את אהדתה הקודמת לתנועת החרות. יריב זכה להנצחת שמו שעה שסבו חתם בזמנו על מאמריו: „סבא של יריב"